

Zver.

(Dalje.)

In je Brezovar Simon, ki je lezel na napo, vzel v roko še pastirjevo lisičjo mast, kakor da je ogledoval in nato rekel, kakor se torej spodobi resnemu možu:

»Na kateri cesti?«

In je Zaletel, ki je pritekel, odgovoril torej:

»Na cesti nad Gričem.«

Torej. Medtem so prilezli izpod ognjišča, iz peči, iz velike kadi in kaj bi še našteval, odkod so, drugi odborniki k županu. Eden je prilezel izza velikega kotla, ves črn po obrazu. Trdil je, da se je namazal, da ga zver ne bo videla. Oče Kos je privzdignil ušesa, in ko je slišal, da je videl zver na cesti, ni ozmerjal Zaleta, ki je pritekel in ki bi bil kmalu s svojo nenavzočnostjo povzročil, da bi bila nasprotna stran spravila svoje sklepe v red, je rekel:

»Otvarjam torej to sejo. Ker je danes bolj važna zver, kakor naš spored, sejo prelagam za pozneje. O tem boste odborniki pismeno obveščeni. Zaključujem sejo.«

Obrisal si je pot od tega hudega dela. Ko je spravljal rdeč robec nazaj v žep, je dvignil glavo in dejal:

»Vsi ste slišali,« je torej dejal slovesno, »da je zver na cesti. Zato otvorim kmalu svečano sejo.«

»Čez četrť ure,« je dejal Poklukar Janez, ki je vodil zapisnik.

»Saj sem tudi jaz rekel in sem prav tistega mnenja kakor moj prijatelj. Torej. Seja bo čez dvajset minut,« je rekel župan.

»Obveščeni ste vsi ustno. Ali želi kdo pismeno?« In je županova stran bila zadovoljna z ustnim povabilom, nasprotniki pa so zahtevali pismeno povabilo. In je Poklukar Janez, torej zapisnikar, obljubil, da jim ga izroči pravočasno.

Župan je poklical svojega odbornika Ocepka, ki mu je hotel napovedati sejo in mu je izročil pravilnik z besedami: »Tu beri!«

In je Ocepek vzel v roke zakon in je bilo v tem zakonu zapisano:

»Župan odpera in zapera sejo. On določa čas in kraj, kdaj in kje se torej verši. On mora naprej povedati dnevni red.«

Zdaj je Ocepek vedel, zakaj je župan sejo napovedal dvajset minut pozneje. Izročil je zakon županu. Ta ga je vprašal:

»Ali zdaj veš?«

Odbornik Ocepek mu je odgovoril:

»Zdaj vem.«

Svečana seja in kako so se morali na tej seji ogovarjati in kakšno orožje so si razdelili.

Torej. Nato so morali zapreti in zakleniti vrata. Okna so bila že tako z železjem ograjena. Župan Kos se je praznično oblekel in točno, ko je bilo dvajset minut, je prišel in otvoril svečano sejo.

»Otvarjamo svečano sejo. Slišali smo, da je zver na cesti. Naj nam tisti, ki so jo videli, o tem poročajo.«

Iz tega vidimo, da je oče župan zahteval posebne oblike govora. In je to tudi njegov odbornik Zaletel Jaka, ki je bil na cesti in je videl, razumel in dejal:

»Oče župan so nas pozvali in mi bomo povedali, kar vemo!«

In je potem povedal to, kar vemo mi o zveri in cesti in kako je hitel. Mi nismo videli, ampak vemo, da je na poti tja zaspal. Tega tudi županu ni povedal. Torej!

Zapišimo to, kar se še ni zgodilo na občinski seji, da so bili vsi soglasni. Kot vestni poročevalci moramo pristaviti, da je odbornik Zaletel, ki je zver videl, ko je po svojem poročilu začutil, da ga ščegeče v nos in se je ozrl in je videl nasprotnike, kako so skrivaj tlačili v usta česen. Ker so bili vsi soglasni in je bila svečana seja, so županu Kosu povedali, da jih ščemi v oči in so jih poprosili, da smejo torej na klop na ognjišče. Župan so jim dovolili in odbornik Zaletel so šli na klop na ognjišče. Medtem so pa pri mizi svečano sejali in so prišli tudi na orožje, ki ga morajo vzeti s seboj. Predolgi bi bili, če bi hoteli predočiti ves pogovor, ki se je razvil med županom in odborniki. Naj navedem samo, kako so se župan pogajali za svoje orožje:

»Mi bomo vzeli našo puško,« so rekli.

»Zakaj bi pa vi morali puško?« so vprašali nasprotnik Orehar Martin.

»Da se bi videlo, da smo župan.«

»Če je tako,« so potrdili nasprotnik, »kako so prišli oče župan do puške torej.«

Tista puška se je basala od spodaj in je nihče več ni znal rabiti.

»To so pustili orožniki, drugim v vasi so pa vsem pobrali, češ, da so divji lovci.«

V zapisnik bo torej prišlo: »Oče župan so vzeli puško.«

Potem so razdelili koso, grablje, vile, cepec in motiko.

Mnogo je bilo govorjenja, kdo vzame to orožje, kdo drugo. In so tajnik odbornik Poklukar Janez, zapisali:

»Poklukar Janez dobijo vile.«

»Luznar Peter dobijo cepec.«

»Orehar Martin dobijo grablje.«

Ocepek Luka dobijo koso.«

»Brezovar Simon dobijo motiko.«

Torej, ko so se že zedinili, kaj vsak dobi, so se začeli štetí. Zdaj šele so zapazili, da manjka glavnih, tistih torej, ki so zver videli. Oče župan so se ozrli in so videli, da spijo za njihovim hrbtom. Prijeli so jih za koleno, in ker je bila svečana seja, so jim torej dejali:

»Vi mrcina, dol se spravite!«

In ko so se mrcina zbudili, seveda jim ni bilo priimek mrcina, ampak Zaletel Jaka.

Oče župan jim je dejal:

»Kmalu bi bili zaključili sejo in vi bi bili brez orožja. Torej. Na zver vendar ne morete iti brez orožja. Vi ste zver videli in veste, kakšna je bila, pa zaspíte. Kje naj dobimo za vas orožje, ko smo že vse razdelili.«

Opotekli so se s klopi in, ko so se zravnali, so dejali:

»Saj imamo torej orožje,« in so pokazali metlo.

»Za nje bo dobra,« so rekli tajnik Poklukar.

Nato so dejali oče župan:

»Zdaj pa lahko zaključimo sejo!«

»Kaj pa slučajnosti? Na vabilu so zapisane tudi slučajnosti,« so se spozabili nasprotniki.

»Na svečani seji ni slučajnosti,« so rekli torej župan.

»Saj se je torej tudi nam čudno zdelo,« so dejali Ocepek Luka, »ampak če piše.«

»To se nam je ponesrečilo,« so dejali Poklukar Janez, torej vsi skesani, v resnici so bili pa torej jezni.

»Če so bile na vabilu slučajnosti,« so rekli župan, »morajo biti slučajnosti. Kdo ima kakšne slučajnosti?« so vprašali.

Ker ni imel nihče nobenih slučajnosti, kajti na svečani seji se torej slučajnosti ne spodobijo, so oče župan sejo zaprli. Mi bi rekli: zaključili in bi zraven še mislili, da smo bolje povedali.

Kako so se vedli po seji? Kaj je oče naročil sinu?

Nato so odklenili torej vrata in je moral Poklukar pokukati, če je kakšna zver pred vrati. Nato je moral pogledati še Zaletel. Ko sta oba javila, da ni nobene zveri, so smeli odpreti vrata.

Potem se je bilo treba napraviti na pot. Torej. In je vzel vsak svoje orožje v desno roko in je bilo torej videti strašno. Župan Kos se je pa še gasilsko oblekel: prtene hlače, prten jopič, prepasal si sekirico in na glavo dejal čelado. Če torej pomislimo, da je imel še brke, je pod čelado bil torej videti dostojanstven. Oče Kos Matija ni bil zaman pri gasilcih in slučaj je hotel, da je bil največji od nasprotnikov. Nasprotniki pa niti na bojnem pohodu niso hoteli z vlado. Torej, tako je oče Kos lahko uveljavil svojo nameru. In je postavil dva največja spredaj, štiri korake med tem enega nasprotnika Brezovarja Simona. In je torej odmeril štiri korake in je postavil svoja dva: Poklukarja Janeza in torej še Ocepka. Potem je vzel metrsko poleno in kjer je bilo konec četrtega polena, tam je torej stal Zaletel Jaka. Oče Kos se je postavil dva metra ob strani pri svojih dveh odbornikih in je ukazal: »Stopaj!«

In na metrskih polenih bi se kmalu prekucnil Zaletel Jaka.

Tako so torej šli. Napravili so sto korakov, ko je oče Kos zagledal svojega sina Mirka sredi njive. Zaukazal je svoji četi: »Stoj! Voljno!«

Smeli so vsi postaviti nogo naprej in se tudi ozirati. Torej!«

Ko je Mirko zagledal očeta, se je spustil v tek, kajti na njivi je delal cesto in zato je torej moral iz spodnjega klanca nositi kamenje.

Ker je pa oče delal dolge korake, ga je ujel in ga ni nabil, ker ni videl ceste, temveč mu je naročil torej, naj gre po ovinkih do pastirja in mu torej pove, naj ne goni po občinski poti krav domov, ker je tam zver. Naj prižene domov po ovinkih. Ko mu je to naročil, je spet šel k svoji četi in je ukazal:

»Stopaj!« in so šli.

Kako je sin izpolnil očetovo naročilo.

Torej pomislite samo, kako bi bilo dolgočasno, če bi ne bil oče Kos sinku zapovedal, naj gre do pastirja. Morali bi ga spremljati vso pot in bi videli, kdaj so nasprotniki dvignili prah, da je godrnjala vlada in bi slišali, kako je zabavljala nad nasprotniki, da ne znajo hoditi. Še nam bi se torej zdehalo od dolgega časa, če bi morali to poslušati. Tako so pa oče Kos poslali svojega sinka. Ta je pomislil, globoko pomislil, široko pomislil, da ga je torej oče poslal k pastirju po ovinkih. Zato je obšel vsak grm, kjer so bile maline, vsako grobljo, kjer so bile robide, preiskal je staro lesko in potrgal torej lešnike. Tako vestno je izpolnil, kar mu je naročil oče. In bil bi že brez leske in robide in maline, da ni stal kar naenkrat pod sosedovo hruško. Tu se je spomnil, da oče ni ukazal ovinka samo vodoravno, ampak tudi navpično. In ker ni bilo na pragu ne hlapca ne psa, se ni spomnil, in sploh ni bilo hiše blizu, in mu ni bilo treba biti pošten. Torej. Zato je splezal na hruško. Najedel se je že hrušk in je torej imel dva žepa že polna, ko je nenadoma prišla sosedova gospodinja, da nabere v repišču za prašiče.

Če pomislimo, da so imeli torej pri sosedu deset prašičev, tudi vemo, koliko časa mora sosed nabirati in puliti šaro. Stisniti se je moral k deblu, ker ni bila torej hruška velika in počakati, da sosed odide iz repe.

Kje je bila zver in kako so jo spoznali.

Medtem so se pa že bližali mestu, ki je bilo nevarno in ogroženo od zveri. Rekli smo, da je župan šel pri uradnem paru dva koraka sicer stran, da se je od daleč videlo, kdo vojsko vodi. Zato pa je Zaletel lahko nekoliko zaostajal. Zaostajal je pa zato, ker je mislil, da ga žuli čevčelj. In potem je videl ob poti robide in so ptički prav veselo žvrgoleli. Zaletel je moral vse to preizkusiti, ne glede na to, da so nasprotniki dvigali velik prah in je morala vlada torej na pol mežati. Za dva ovinka je bil torej Zaletel odzadaj, ko so torej naleteli na zver.

In nazadnje je bil Zaletel Jaka zato odzadaj, ker je računal, da se mora v prvega zakaditi zver in da bodo morali drugi planiti nanjo. Prav lahko bi zver planila nanj. Prav tako bi moral on tovariše braniti, če bi bil torej zraven. Vse to je odpadlo, če je hodil zadaj. Če bi bila le potreba, bi pa bežal. Ker so nasprotniki se nehote ustavili in se je Luznar Peter, prvi izmed nasprotnikov ustavil, stegnil svoje orožje naprej, ki ni doseglo zveri in je rekel:

»Ha,« in je drugi prav tako storil in dejal:

»Zdaj pa ne več naprej.«

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Snežinke.

*Prva snežinka, tako hladna in bela
kakor cerkveni posek,
padla skozi okno ko MRTEV METULJ je
deklici bolni na nosek.*

*Druga snežinka, tako trudna in tiha
kakor vzdih vrbe žalujke,
padla ko CVET DIVJE ROŽE na grob je
revne, pozabljene tujke.*

*Tretja snežinka ko SMRTNI POLJUB je
ptičku na kljunček zdrsela:
žalostno v grlu mu pesem poslednja
zmrznila je, onemela.*

*Kam pa četrta snežinka je padla?
Slepemu dečku v oči:
kakor IZJOKANA SOLZA po licu
tiho mu, tiho polzi...*

Fr. Ločniškar:

Žalostna ptička.

*Drobna ptičica na veji,
kaj si žalostna tako?
Kaj povešaš tožno glavo
in obračša v sneg oko?*

*Drobna ptičica na veji
bridko žalovala je:
pod drevesom ji družico
zima pokopala je...*